

Forslag til vedtægt om jagt på fuglene i Grønland

Diskussionsoplæg til kommunalbestyrelserne

Udarbejdet på opfordring af Det grønlandske Landsråd

af Finn Salomonsen

Det er en almindelig opfattelse, at en regulering af jagten på fugle i Grønland efterhånden er blevet en påtrængende opgave. Det må også fastslås, at det må være Landsrådet, der som den direkte talsmand for befolkningen i Grønland må fremsætte de nødvendige vedtægter, således som det også er sket med tidligere fredningsforslag, f. eks. i 1960 og 1970. Hjemmel til fremsættelse af disse fredningslove for bestemte dyrearter findes i loven om erhvervsmæssig fangst, fiskeri og jagt (lov nr. 223 af 3. juni 1967), hvori det i § 4 fastslås, at Ministeriet for Grønland kan fastsætte regler om fredning af visse dyrearter, men dog også er bemyndiget til at lade sådanne regler fastsætte af Grønlands Landsråd. Efter derom ført korrespondance mellem Landsrådet og mig, har Landsrådet i brev nr. 2387 af 28. nov. 1973 til samtlige kommuner meddelt, at jeg i sommeren 1974 vil besøge de vestgrønlandske kommunalbestyrelser for sam-

men med disse at drøfte oplægget til en ny jagtlov. På grund af denne meddelelse skal fremlægges følgende kommentarer og forslag til de drøftelser, som påtænkes afholdt.

Lovens nødvendighed.

Mens der for pattedyrenes vedkommende (rensdyr, ræve, sæler og hvaler) fra gammel tid er klare jagtbestemmelser, som i den nyere tid er reguleret, ligesom der er taget vidtgående hensyn til fredninger, haster det meget med at få indført tilsvarende bestemmelser for fuglene. En „jagtlov“ for fugle er især påkrævet, fordi man nu i mangel af en sådan lov har legal ret til hæmningsløs nedskydning af næsten samtlige fuglearter, hvorved det nødvendige hensyn til befolkningens interesser ikke kan tilgodeses. Det er nu, på grund af befolkningstilvæksten, de forbedrede transportmuligheder (især hurtiggående mo-

torbåde) samt de mange danske jægers tilstedeværelse i byerne således, at fuglelivet stærkt reduceres, og at velkendte fuglekolonier („fuglebjerge“) er fuldstændig udryddede i omegnen af de større byer og er blevet betydelig reducerede i størrelse andet steds. En lovmæssig regulering må derfor anses for i høj grad påkrævet, hvilket da også mange gange er blevet fremhævet af kyndige grønlandske indbyggere langs hele vestkysten.

Der er endvidere i de sidste år i Grønland sket en stærk udvikling af den almindelige interesse for naturen, der også turistmæssig er af stor økonomisk betydning for landet. Udfra disse interesser er det af almen betydning at opretholde en så stor og artsrig fuglebestand som mulig. Denne bestræbelse må i loven indarbejdes således, at den i så ringe grad som muligt vil hæmme muligheden for befolkningen i økonomisk udnyttelse af fuglelivet gennem jagt. På grund af de ovenfor nævnte forhold må det dog betones, at vilkårene for en række fuglearter er blevet skærpede, og at det jagtlige pres er blevet større, en udvikling der må forudses at ville fortsætte og måske endog forstærkes i de kommende år.

En jagtlov for fugle må derfor forsøge at imødekomme behovet for at bevare de grønlandske arter af fuglevildt i det antal og de mængdeforhold, som de nu forefindes eller tidligere har været tilstede, udfra følgende hensyn:

(a). At kunne give befolkningen mulighed for stadig at udnytte den kødreserve som fuglene, derunder i visse

tilfælde også deres æg eller unger, udgør.

(b). At kunne give såvel den hjemmehørende befolkning som de besøgende turister indtrykket af det brogede, ofte storslåede fugleliv, som findes i et arkisk landområde.

(c). At kunne bevare de eksisterende grønlandske fuglebestande (lokale populationer) og forhindre dem i at gå væsentligt ned i tal eller ganske at forsvinde, af videnskabelige, æstetiske og etiske grunde.

Alle tre punkter kræver således en bevarelse af en vis grundstamme indenfor hver fugleart, hvilket kun kan opfyldes ved lovmæssige bestemmelser. Endvidere må dertil føjes regler om jagtredskaber, dels for at forhindre individuelle masseudryddelser eller skadelige forfølgelsesmåder, dels for at der gennem jagtudøvelsen ikke skal tilføjes fuglene unødvendige lidelser.

Det skal tilføjes, at der ikke i jagtloven er påtænkt bestemmelser om forfølgelse af skadedyr. Sådanne spiller blandt de grønlandske fugle kun en ringe rolle (blot Ravnen kommer eventuelt på tale), og det er rimeligt at lade bekæmpelse af skadedyr komme under andre vedtægter. Samtidigt må det pointeres, at de nævnte forslag kun er beregnet for den lavarktiske (sydlige) del af Vestgrønland, det vil sige fra Upernavik mod syd. De højarktiske Thule og Scoresbysund områder påregnes ikke endnu at behøve en særlig jagtlov, men kan gives direkte vedtægter fra Landsrådet

som hidtil (f. eks. NA¹ 1958, p. 39, og 1960, p. 56 om Scoresbysund og Angmagssalik Distrikter). Angmagssalik Distrikt vil uden vanskelighed kunne indordnes under de jagtlovsbestemmelser, der er påtænkt for den nordlige del af Vestgrønland.

Generelle forslag.

(1). Grundlaget for en moderne jagtlovgivning er at finde i det såkaldte finske jagtlovsprincip, som bygger på et helhedsmæssigt syn på faunaen. Ifølge dette princip betragtes primært alle fuglearter som totalfredede. Derpå indføres jagttider for de arter, hvis jagt er forsvarlig og ønskværdig. Det vil med andre ord sige, at fuglearter, som *ikke* er opført i jagtloven i listen over jagtbare arter, er forbudt at nedlægge. Dette jagtlovsprincip er indført i Finland, Danmarks, Canadas og Amerikas og flere andre landes jagtlove. I Nordisk Råds 11. session i 1963 blev det henstillet (rekommendation nr. 7/1963) til de nordiske landes regeringer at lægge dette princip til grund for fremtidige jagtlovsændringer.

(2). Ved udarbejdelse af forslaget til jagttider for de forskellige arter må man tilstræbe en forenkling med hensyn til jagttidens længde, således at der i videst muligt omfang foreslås samme henholdsvis begyndelses- og afslutningsdatoer, hvor ikke særlige forhold taler derimod.

Dette princip, der er anvendt i den danske såvel som mange andre landes jagtlove, tager sigte på at gøre det lettere for jagtudøverne at huske disse specielle datoer og ikke gøre billedet for uoverskueligt.

(3). Det gælder for alle jagtlove, som en uomgængelig forudsætning, at jagt i almindelighed ikke bør være tilladt i vildtets yngletid. Dette er ikke blot et rent etisk princip, men har til hensigt at beskytte vildtet i den tid, hvor der udvikles nye generationer, som i de følgende år skal udgøre jagtbyttet. En beskydning i yngletiden forhindrer, at der oparbejdes en talstærk bestand, og vil forårsage en nedgang i bestanden, noget som de talrige diskussioner i Landsrådet og de mange fremsatte forslag om Ederfuglens jagt og fredning er et talende vidnesbyrd om. Det skal dog indrømmes, at det i det nordlige Vestgrønland, både af historiske og af praktiske grunde kan være vanskeligt at gennemføre den nævnte bestemmelse for alle jagtbare fuglearter, og der er i det følgende forslag forsøgt formuleret et kompromis, som formentlig vil kunne gennemføres.

Fastsættelse af en fredningstid for de jagtbare fugle om sommeren må indbefatte den periode, hvor fuglene har æg eller unger i reden, og skulle af praktiske grunde også omfatte samtlige fuglearter, noget der dog volder store vanskeligheder, da fuglene ikke yngler helt på samme tid. De i Landsrådets eller kommunernes vedtægter angivne fredningstider er da også stærkt varierede, som følgende oversigt viser:

¹ NA = Nalunaerutit A, NB = Nalunaerutit B, K = Kundgørelser vedrørende Grønland.

Ederfugl, S. V. Grønland	16.5.–30.9.	(NA 1960, p. 21)
Ederfugl, N. V. Grønland	16.5.–15.9.	(NA 1960, p. 21)
Tejst, Godhavn	1.5.–15.9.	(NB 1966, p. 12)
Ryper, gæs, ænder, Holsteinsborg	1.6.–15.8.	(NB 1967, p. 24)
Ryper, hele Grønland	1.6.–31.7.	(NA 1959, p. 142)
Lomvie etc., Umanak	15.6.–15.8.	(NB 1969, p. 4)
Ryper, Angmagssalik	1.5.–31.7.	(NA 1958, p. 41)
Tejster, Angmagssalik	1.6.–31.8.	(NA 1958, p. 41)
Ederfugl, Angmagssalik	1.7.–15.8.	(NA 1958, p. 41)

Den følgende oversigt viser de hos de almindelige jagtbare fugle anvendte gennemsnitlige, dog gennemgående let forkortede tidsrum fra æglægningen til ungerne forlader rederne i Vestgrønland.

Rødstrubet Lom	1.5.–15.8.
Blisgås	20.5.– 1.8.
Gråand	20.5.– 1.9.
Havlit	1.5.– 1.9.
Ederfugl	1.6.– 1.9.
Skallesluger	15.6.– 1.9.
Mallebuk	15.5.– 1.9.
Skarv	15.5.– 1.9.
Rype	1.6.–15.8.
Sortgrå Ryle	15.5.– 1.8.
Kjove	1.6.–15.8.
Svartbag	1.5.–15.8.
Gråmåge,	
Hvidvinget Måge	15.5.–15.8.
Ride	1.6.–15.8.
Terne	1.6.–15.8.
Alkefugle (Alk, Lomvie,	
Søkonge, Tejst)	15.6.–15.8.
Ravn	1.4.– 1.7.

Det ses, at man ved de allerede givne fredningsbestemmelser har anvendt de rigtige tidsrum eller i mange tilfælde er gået videre, med en margin på 14 dage både før og efter yngleperioden.

Skal man give en regel for samtlige fugle, kan man gøre det på følgende måder:

(a). Jagtforbud generelt 15.6.–15.8. Dette ville være en gennemsnitstid, der ville passe godt for de jagtmæssigt vigtige alkefugle, men være for kort for ederfugle, måger o. a. Man bør dog overveje, om det ikke af historiske og traditionsmæssige grunde ville være mest formålstjenlig med en kort, generel fredningstid, og ligeledes om det ikke af praktiske grunde ville være bedst med en fælles fredningstid om sommeren for alle fuglearter. Ved en så kort fredningstid om sommeren ville det også være muligt at nedlægge vadefugle (Stenvender, Islandsk Ryle o. a.) under deres træktid på vej til og fra højarktisk Nordgrønland både forår og efterår. Der er i det følgende regnet med denne fredningstid i de opstillede forslag.

(b). Jagtforbud for alkefugle, ryper og mågefugle, (måger, kjoever og terner) 15.6.–15.8., for lommer, andefugle (gæs og ænder), skarv, mallemuk og vadefugle (Sortgrå Ryle m. fl.) fra 15.5.–1.9., for Ravn 1.5.–1.7.

(c). Jagtforbud for alkefugle 15.6.–15.8., for mågefugle (måger, kjoever, terner), vadefugle (Sortgrå Ryle m. fl.) og Rype fra 15.5.–15.8., for lommer, ænder, mallemuk og skarv fra 15.5.–1.9., for gæs 15.5.–1.8. og Ravn 1.5.–1.7.

(4). Det er almindelig kendt i Grønland, at det vil være af stor betydning at forhindre al jagt og skydning ved kolonier af søfugle. Dels vil uroen og larmen (også tuden af dampfløjter og anden støj) forstyrre yngleforholdene og derved nedsætte ungeproduktionen, dels vil skydning af søfugle i yngletiden stride imod det under pkt. 3 ovenfor anførte forslag om jagt i yngletiden. Der skal her henvises til den færøske jagtlov, ifølge hvilken enhver ejer af et fuglefjeld kan begære fredlysning af dette. En fredlysnings retsvirkning er bl. a., at ingen i tiden 15. marts–31. august må skyde på havet inden for en afstand af to sømil fra nærmeste punkt på fuglebjerget, dog er grænsen for skydning kun ½ sømil, hvis fuglene kun yngler i urer (f. eks. tejestens ynglepladser). Inden for de omhandlede grænser og tidsrum er det ligeledes forbudt ved unødvendig tuden med dampfløjten eller anden unødvendig støj at forstyrre fuglenes fred. Det er endvidere i al almindelighed forbudt på fuglebjerger at drive

fangst på en sådan måde, at fuglepladsernes faste bestand derved udsættes for varig formindskelse, men vurderingen heraf er dog overladt til fangstmændenes eget skøn.

De grønlandske myndigheder har i høj grad været klar over betimeligheden af at forbyde jagt på fuglefjeldene og i disses nærhed. I en landsrådsvedtægt af 12. maj 1958 (NA 1958, p. 12) blev „al beskydning af fugle på ynglepladserne forbudt“, men senere blev i en mindre generel udformning en vedtægt besluttet, af 1. februar 1971 (NA 1971, p. 7), hvorefter al jagt og fangst ved fuglefjelde, hvor Lomvien (agpa) eller Riden (tateraq) yngler, er forbudt, ligesom det er forbudt at skyde eller fange fugle inden for en afstand af 2 km fra de pågældende ynglepladser.

Lignende bestemmelser er vedtaget af de fleste kommuner, således Jakobshavn (NB 1960, p. 3), Godthåb (NB 1961, p. 12), Upernavik (NB 1965, p. 35), Umanak (NB 1969, p. 4), Narssak (vedtægt af 9.2. 1955, ikke trykt), Sukkertoppen (NB 1972, p. 79) og Christianshåb (NB 1972, p. 14) og flere andre kommuner. Afstanden fra fuglefjeldene, indenfor hvilke skydning er forbudt, er dog som regel blot 1 km, i Christianshåb skiftende ved forskellige fuglefjelde fra 200 m til 3 km. Desuden blev det i både Jakobshavn og Christianshåb vedtaget at afmærke fjeldene eller udsætte bøjer for at tilkendegive, hvor skydeforbudet begyndte. Endelig skal bemærkes, at det i Umanak blev forbudt at færdes i fuglefjeldene med skydevåben.

Endvidere bør det nævnes, at der på fælleskommunalbestyrelsesmødet i Egedesminde i foråret 1962 blev vedtaget et udkast til fællesvedtægter vedrørende samtlige fuglefjelde i Kangatsiaq, Egedesminde, Christianshåb, Jakobshavn, Vajgat og Godhavn kommuner, altså hele Disko Bugt området. Udkastet blev dog ikke godkendt af selve kommunalbestyrelserne på reglementeret vis. I Landsrådssamlingen 1962 gav landsrådsmedlem Marius Sivertsen fra Jakobshavn udtryk for ønsket om etablering af særlig vagtordning for visse fuglefjelde, men dette blev afvist af Landsrådet p. gr. af de økonomiske konsekvenser.

Der er således næppe tvivl om, at en jagtlov må indeholde et skydeforbud ved fuglebjergene, således som såvel Landsrådet som de enkelte kommuner har ønsket gennemført. For at præcisere hvad der menes med et fuglefjeld, da en sådan definition er af juridisk konsekvens, skal det foreslås at sige, at det er enhver lokalitet, hvor 10 eller flere par søfugle yngler. Derved undtages de tallose fjelde og øer, hvor enkelte par måger, tejster, havliter eller andre søfugle yngler, og hvor skydeforbud ikke bør gælde. På den anden side sikrer det større tejstefjelde, med mere end 10 ynglepladser, og ville således omfatte de tejstekolonier, som ønskes fredet af Godhavn kommunalbestyrelse (NB 1966, p. 12).

Bestemmelsen kunne da lyde som følger:

Ethvert sted, hvor 10 eller flere par

søfugle yngler, betegnes som et fuglefjeld. Det er forbudt at løsne skud ved eller på fuglefjelde, så længe fuglene befinder sig på fjeldet. Desuden er det i samme tidsrum forbudt at skyde eller på unødvendig måde at frembringe støj indenfor en afstand fra fuglefjeldet på:

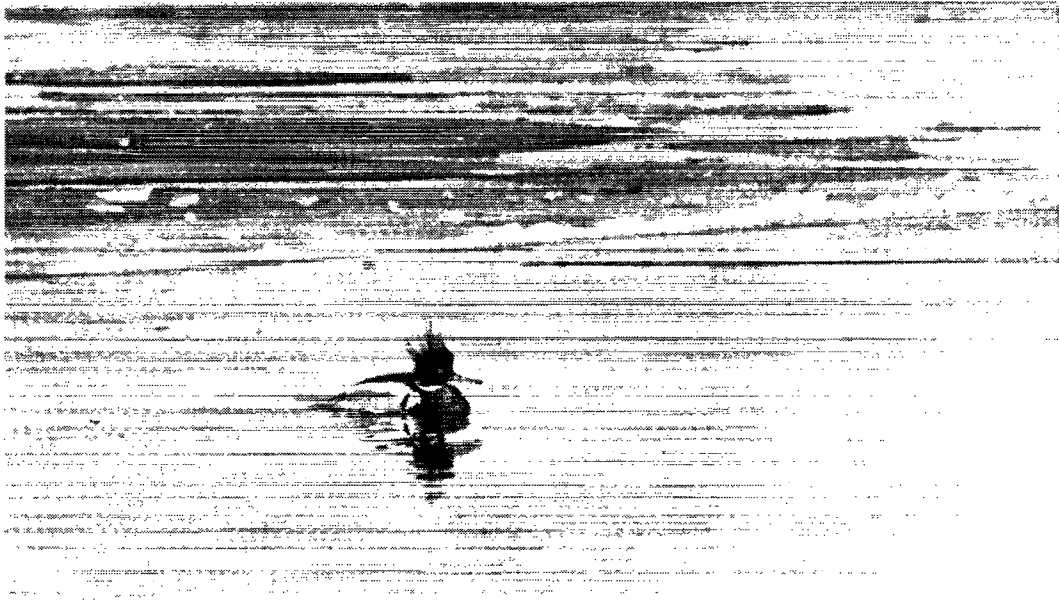
(a). 2 km (subsidiært 1 km eller 1 sømil), hvis fuglefjeldet er beboet af Rider, Lomvier, Alke, Søkonger, Malle-mukker og Skarve.

(b). 200 m (subsidiært 100 m), hvis fuglefjeldet udelukkende er beboet af Ederfugle, Tejster, Terner eller andre mågefugle end Riden.

Undtagen herfra er dog den i N. V. Grønland givne tilladelse til jagt ved Lomvie-(agpa-)fjelde (se nedenfor under Lomvien).

(5). Principielt bør det ikke være tilladt at indsamle fugleæg, hvilket også er forbudt i de fleste lande, men der er tradition i Grønland for indsamling af visse fugleæg, som det formentlig også i fremtiden må være tilladt at samle. Det skal dog nævnes, at det i Upernavik Distrikt er forbudt at samle æg af Lomvie (agpa) efter 10 juli (NB 1965, p. 35),¹ i Holsteinsborgs reservat æg af Rype, gæs og ænder fra 1. juni til 15. august (NB 1967, p. 24), i Scoresbysund æg af

¹ Vedtægten er dog ældre og stadfæstet af den daværende landsfoged for Nordgrønland 5. juli 1948. Desværre søgte man hurtigt om dispensation fra disse bestemmelser, hvorved de er blevet temmelig virkningsløse.

Toppet Skallesluger.

Fot.: Benny Génsbøl.

gæs og ænder efter 31. maj (NA 1958, p. 41), ligesom der er flere andre restriktive kommunale vedtægter. Et ret omfattende forbud mod indsamling af æg vedtoges af landsrådet 1960 (NA 1960, p. 84), men ophævedes i 1971 (NA 1971, p. 8). Endelig er al indsamling af Ederfuglens æg forbudt (NA 1960, p. 22). Det er af indlysende vigtighed, at fuglene får mulighed for at få deres unger på vingerne og ikke udsættes for, at de omlagte æg ødelægges af efterårets frost, således som det nu mange steder er tilfældet på grund af den udstrakte ægsamling.

Et generelt forbud mod ægsamling bør have følgende undtagelser:

(a). Æg af terner og måger (Alm. Kjove, Svartbag, Hvidvinget Måge, Gråmåge og Ride) samt af Mallemuk

har traditionsmæssigt været samlet mange steder og er i nogen grad af økonomisk betydning. I overensstemmelse med Landsrådets vedtægt (NA 1960, p. 84) bør det være forbudt at samle æg af disse arter efter den 1. juli i S. V. Grønland¹ og efter 10. juli i N. V. Grønland. Mallmukkens æg bør ikke samles i S. V. Grønland, hvor den er meget sjælden.

(b). Æg af Lomvie (agpa) kan samles i N. V. Grønland indtil 10. juli (i overensstemmelse med kommunalvedtægt fra Upernavik, NB 1965, p. 35), men bør ikke kunne indsamles i S. V. Grønland. Det skal dog tilføjes, at det i Jakobshavn Distrikt er forbudt at

¹ De to områder S. V. Grønland og N. V. Grønland er diskuteret og nærmere defineret i pkt. 12 nedenfor.

samle æg på fuglefjelde efter 15. juni (NB 1960, p. 3), men et så tidligt forbud vil næppe i almindelighed kunne gennemføres i Grønland. De øvrige alkefugles æg bør ikke kunne samles. Søkongen er en sjælden fugl syd for Thule, og økonomisk uden betydning, Tejstens og Alkens (agpardluk) æg spiller også en ganske underordnet rolle, og Lunden er totalfredet (NA 1971, p. 7). Subsidiært vil Tejstens og Alkens æg også kunne indsamles i N. V. Grønland, da der på grund af æggenes skjulte beliggenhed imellem sten- og klippeblokke næppe tages mange æg, men en sådan indsamling vil ikke være af særlig økonomisk betydning og vil iøvrigt unødvendigt forstyrre fuglene under deres ynglen.

I jagtloven bør også nævnes, at det er forbudt at fjerne levende unger fra vilde fugle for at holde disse i fangenskab (K 8.6.1957, afsnit 15/2, nr. 1), med Blisgåsen som eneste undtagelse. Det bør i loven ikke, som i K 1957, hedde at „fugleunger som efter almindelig skik og brug holdes som husdyr (f. eks. gæslinger)“ er undtaget, da dette i så fald også ville gælde unger af måger, Havørnen o. a., som det jo i vedtægtens § 1 netop er forbudt at fjerne.

(6). For ederfuglejagten har Landsrådet (NA 1972, p. 202) i vedtægtens § 5 udtalt, at fangsten ikke må drives i videre omfang, end at hele udbyttet med sikkerhed kan udnyttes som menneskeføde, og at den enkelte jæger ikke må nedlægge mere end 50 ederfugle pr. dag. Det ville være formålstjenligt, om

en sådan jagtregel kom til at gælde samtlige jagtbare fugle, og der foreslås derfor følgende punkt i loven:

Den enkelte jæger må pr. dag højst nedlægge 50 stykker fuglevildt. Jagt-udbyttet skal under alle omstændigheder anvendes til menneskeføde, hvis ikke Landsrådets tilladelse til andet brug er givet (se nedenfor pkt. 11).

Der skal gøres opmærksom på, at i arktisk Canada er de tilsvarende cifre for dagligt jagtbytte sat til 8 ænder og 5 gæs for tilrejsende (turister m. fl.) og til 25 ænder og 15 gæs for bosiddende, ifølge „Migratory Birds Convention Act“ Ottawa 1973, p. 36.

(7). Jagt fra speedbåde har meget beklagelige følger for søfuglebestanden, da såvel ænder som alkefugle, lejlighedsvis også måger og andre arter, ikke kan nå at lette eller dykke, før den hurtiggående båd kan indhente dem, hvorved jagten kan udarte til rent slagteri. I den danske jagtlov af 1967, § 20, stk. 3 udtales: „Jagt fra maskindrevet fartøj, der kan fremføres med større fart end 10 knob, er forbudt.“ Et lignende forbud bør indføres i Grønland. Det skal tilføjes, at et sådant forbud jo ikke hindrer jagt fra almindelige motorbåde og fiskerbåde. Forbudet er allerede gennem kommunal vedtægt gennemført i Nanortalik (NB 1967, p. 40) og Christianshåb (NB 1970, p. 28), men bør udstrækkes til hele Grønland. Det er lidt uklart, hvad der menes med ordene i Jakobshavns kommunale vedtægt (NB 1970, p. 39), hvor det i § 1 „er forbudt

at jage fugle op fra vandet, og det er ligeledes forbudt at forfølge fugle med nedskydning for øje." Et så generelt forbud vil i hvert fald ikke kunne gennemføres i Grønland, ligesom det også forekommer jagtmæssigt ukorrekt.

Det er et spørgsmål, om det skal forbydes at medbringe jagtredskaber i speedbåde, når man ikke må drive jagt fra dem. Opmærksomheden henledes på, at speedbåde kan anvendes til transport ind i fjordene ved rensdyrjagten begyndelse, og at jægerne da må medbringe jagtvåben. En god løsning ville f. eks. være forbud mod at medbringe jagtvåben i speedbåde under den generelle sommerfredning 15.6.-15.8.

Følgende forbud bør også erindres: Forbud mod jagt fra luftfartøj og motordrevet køretøj, der kan køre i sne udenfor vejene (NA 1970, p. 209, § 6), der indtil nu kun gælder udlændinge (turister), men bør gælde alle jagtberettigede i Grønland.

I arktisk Canada er bestemmelserne langt strengere, idet det er forbudt at jage fugle „fra ethvert luftfartøj, sejlbåd, motorbåd eller motorkøretøj, såvel som ethvert køretøj trukket af dyr“ (det vil sige også hundeslæder). (Migratory Birds Convention Act, Ottawa 1973, p. 12, pkt. 15 (e)).

(8). I overensstemmelse med de af Landsrådet givne vedtægter samt delvis også med den danske jagtlov, der hvad dette punkt angår traditionsmæssigt har påvirket udviklingen i Grønland, skal

følgende foreslås om brug af, resp. forbud mod jagtredskaber:

(a). Haglgeværer af størrelse indtil kaliber 12 og med højst 2 haglpatroner, samt salonrifler og almindelige rifler er tilladt som jagtredskaber, mens automatiske og halvautomatiske skydevåben er forbudt (jfr. NA 1970, p. 209).

(b). Brug af bue og pil, kajakpil („fuglepil“), slangebøsse og lignende redskaber er tilladt. Brug af sten som jagtredskab mod Rype og enhver anden fugleart er forbudt.

(c). Enhver brug af snarer, fælder af enhver art (sakse, limpinde, kassefælder m. fl.), selvsjud samt anvendelse af levende lokkefugle er forbudt.

(d). Til fangst af søfugle må ikke opsættes og anvendes net af nogen art (fiskegarn, luftnet, ruser). Ifølge Landsrådets vedtægt (NA 1972, p. 202) er fangst af Ederfugle i luftgarn forbudt, mens fangst i fiskegarn er tilladt under særlige betingelser. Da denne fangst kun har været drevet i ringe omfang, har den ikke været økonomisk af betydning. Hvis imidlertid mulighederne i garnfangsten fuldt udnyttes, kan den betyde en væsentlig ødelæggelse af søfuglene, ved brug af de moderne drivgarn, som vist ved den ufrivillige fangst af Lomvier under laksefiskeriet.

(9). I Landsrådsvedtægt om ederfuglejagt (nyeste bekendtgørelse NA 1972, p. 200) er angivet i § 6, at masse-drivning af Ederfugle i fældetiden er

forbudt. Et sådant forbud bør stadig gælde, dog modificeret til at:

Massedrivning af fældende, ikke-flyvende roænder („iset“), af Ederfugle, Kongeederfugle og Havliter er forbudt.

Dette forbud er klarere end angivelsen af „i fældetiden“. Foruden Ederfuglene er Havliten medtaget, da den enkelte steder optræder som fældende i store koncentrationer.

Derimod må det i N. V. Grønland, hvor fuglejagten om vinteren ifølge sagens natur er betydelig reduceret, være tilladt også i den generelle fredningstid (15.6.–15.8.) at skyde de søfugle, der som yngre, ikke-ynglende individer færdes i området. Dette er for Ederfuglenes vedkommende formuleret i NA 1972, p. 200, § 1, således, at i yngletiden er „jagt kun tilladt på trækkende ederfugle uden for ynglepladserne, men forbudt ved ynglepladserne.“

Denne jagttilladelse bør stadig gælde, dog i en noget anden formulering. De ynglende Ederfugle, der strejfer om parvis lige før yngletiden, ofte endog flere par samlet, bør ikke kunne skydes (hvad heller ikke var Landsrådets mening), men de må dog betegnes som trækkende fugle i flok. Det er lettere at sige, at de yngre, ikke-ynglende fugle må nedlægges, såfremt disse befinder sig mindst 5 sammen i flok. De i det følgende nævnte arter er alle lette at kende i de ungfugledragter, de er i besiddelse af, når de ikke yngler, og denne distinktion kendes af de naturkyndige i befolk-

ningen. Hvis jægere ikke kender den, bør de ikke gå på jagt i fuglenes yngletid og vil blive straffet, når deres udbytte viser sig at bestå af ynglende fugle og ikke af ungfugle. Ved at frede fuglefjeldene, herunder også Ederfuglekolonier (se pkt. 4), og vandarealerne i disses nærhed vil det ikke være nødvendigt her at fremhæve forbud mod beskydning af ungfugle ved ynglepladserne. Denne tilladelse bør kun gælde N. V. Grønland og ikke S. V. Grønland, hvor Ederfuglene er meget sjældnere, og hvor ungfuglene i stor udstrækning om sommeren er trukket mod nord.

Det må ligeledes være tilladt i sommertiden under den ellers generelle fredning at nedlægge ungfugle af måger (Alm. Kjove, Hvidvinget Måge, Gråmåge, Svartbag, Ride), som strejfer om i flokke, inden de er yngledygtige som 2–4 årige. Også disse fugle er for naturkyndige lette at kende fra de gamle yngledygtige fugle, og det skal tilføjes, at de i Grønland nedlagte Gråmåger ifølge ringmærkningen fordeler sig med 96 % ungfugle og 4 % ynglefugle. Dette viser, at jægerne kender ungfuglene (der smager bedre end de gamle fugle) på deres udseende. Tilladelse til sommerjagt på ungfugle af de nævnte måger bør gælde hele Grønland.

(10). I Landsrådsvedtægt NA 1971, p. 7, § 4 er nævnt nogle øer og områder i Disko Bugt, hvor „enhver jagt, fangst og indsamling af æg eller dun af fugle er forbudt“, ligesom en række fugle er fredede i Holsteinsborg renreservat (NB 1967, p. 24). Oprettelse af så-

Fuglefjeld – Lomvier.

Fot.: Benny Génsbøl.

danne fredede områder, der må opfattes som fuglereservater, kan for fremtiden ske derved, at Landsrådet rejser fredningssag overfor landshøvdingen, ifølge § 13 i den nye lov for Grønland om fredning (vedtaget af Landsrådet og stadfæstet af Folketinget den 9. maj 1974). De områder, som er fredede, bør nævnes i jagtloven, ligesom områderne ligeledes på Landsrådets initiativ bør afmærkes med skilte eller bøjler, på lignende måde som i Danmark Vildtnævnet og Naturfredningsrådet afmærker resp. vildtreservaterne og de videnskabelige reservater. Det skal her næv-

nes, at Arktisk Station i Godhavn på egen bekostning efter politiets tilladelse lod reservaterne i Disko Bugt afmærke, men at vinterstorme og hærverk nu har ødelagt afmærkningen. Det ville være nærliggende, om Landsrådets fredningsudvalg fik bemyndigelse til at påtage sig denne opgave.

(11). Der skal ikke tages stilling til straffebestemmelser for overtrædelser af jagtloven, da fastsættelsen af dem er en politisk beslutning. Dog skal det henstilles, at straffene af generalpræventive grunde bliver mere alvorlige end hidtil,

da der for overtrædelser blot nævntes, at „der kan idømmes bøder.“ Dommere, som ikke er orienterede om fredningsproblematikken i Grønland, vil ofte være tilbøjelige til at bagatellisere jagtovertrædelser, således som det tidligere var almindeligt i Danmark. Der skal derfor rejses det spørgsmål, om det ikke ville være hensigtsmæssigt:

(a) at opgive minimumsbøder (f. eks. 50–100 kr.),

(b) ved gentagelsestilfælde eller alvorlige overtrædelser at pådømme konfiskation af udbyttet og af jagtredskaber, som allerede angivet i loven om udøvelse af erhverv i Grønland § 5, stk. 2 (lov nr. 277, af 27.5.1950, K afsnit 16/2, nr. 1) og i lov nr. 72 om jagt og ferskvandsfiskeri i Grønland af 29.3.1957 (K afsnit 16/2, nr. 3),

(c) i særlige tilfælde at frakende vedkommende retten til at drive jagt i et vist tidsrum, f. eks. fra 1 til 5 år (jfr. dansk jagtlov af 1967 § 52).

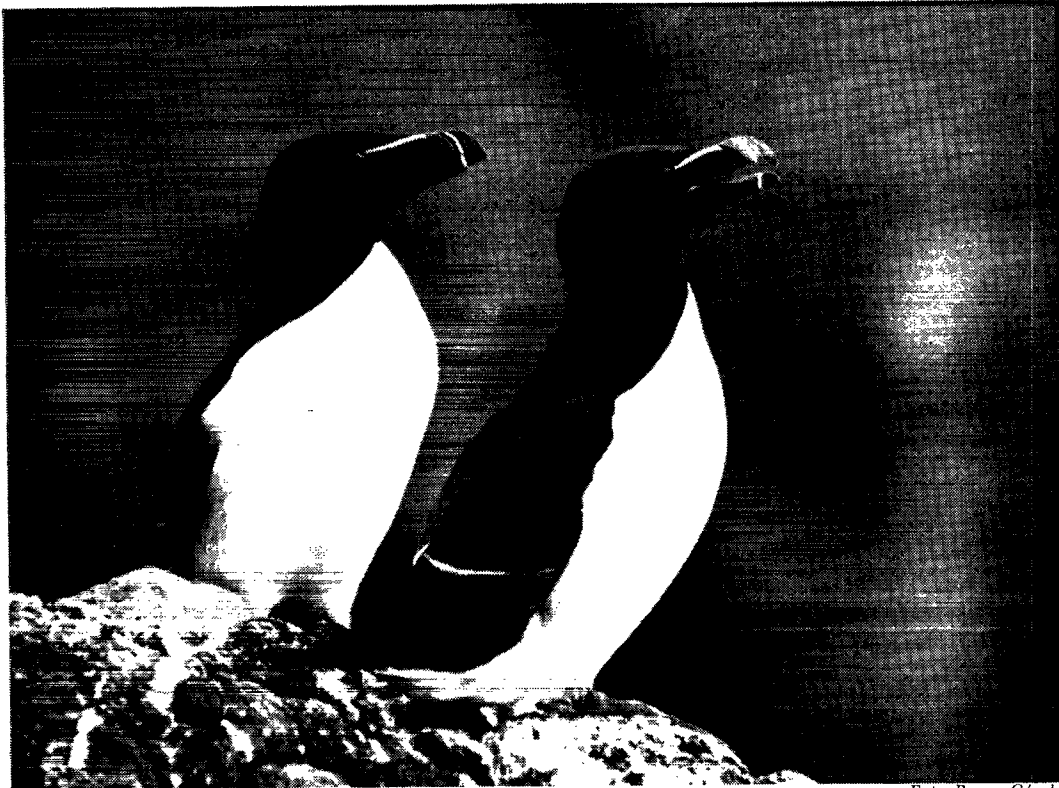
Ifølge lov nr. 72 om jagt og ferskvandsfiskeri i Grønland af 29.3. 1957 (K afsnit 16/2, nr. 3) er i § 1 retten til jagt forbeholdt „danske statsborgere med fast bopæl i Grønland“, mens andre end danske statsborgere skal have jagttegn (NA 1970, p. 208). Der foreslås for kontrollens skyld, at samtlige jagtberettigede ligesom i andre lande skal have jagttegn mod betaling af en minimal godtgørelse.

Landsrådet, eventuelt anden myndig-

hed, må kunne dispensere fra samtlige punkter i jagtloven, hvis dette skønnes formålstjenligt, og må ligeledes kunne give dispensationer til videnskabelige undersøgelser, når disse drejer sig om nedlæggelse af et rimeligt antal eksemplarer af sådanne arter, som ikke er decideret sjældne. I lighed med Canada kunne man da ansætte et beløb, f. eks. 1000 kr., for dispensationer til private personer, men lade dette bortfalde, når det drejede sig om offentlige (danske eller udenlandske) videnskabelige institutioner.

(12). I lande af stor udstrækning, med varierende klimaforhold, kan det være nødvendigt at inndele jagtlovens beføjelser efter de forhold, der gør sig gældende i de forskellige landsdele. Der er således forskelle i fredningstiderne i de forskellige dele af Sverige, iflg. den svenske jagtlov, mens Canada har særlige bestemmelser for de enkelte stater.

I Grønland vil det være nødvendigt med særlige bestemmelser i en nordlig og sydlig del af vestkysten, idet klimaforholdene og som følge deraf fuglenes tilstedeværelse i disse egne kan være meget forskellige. En fredning i sommertiden, som er skitseret ovenfor (pkt. 3), vil opfattes som uretfærdig mod de nordlige områder, hvor fuglene netop kun befinder sig om sommeren, mens det vil give rigelige jagtmuligheder og være til ensidig fordel for den sydlige del af Vestgrønland, hvor de vigtigste jagtbare fugle tilbringer vinteren, således Ederfuglen, Lomvien, de fleste måger o. s. v.

Alke.

Fot.: Benny Génsbøl.

Det er derfor forsøgt at inddele vestkysten i to områder af relevans for jagten, med det formål i så vid udstrækning som forsvarligt at give den nordlige del kompensation for den manglende fuglejagt om vinteren. Dette er gjort ved at opstille forskellige muligheder for sommerjagt, af hvilken ederfuglejagten har været behandlet ovenfor (pkt. 9). Hvor Landsrådet tidligere har foretaget en jagtmæssig inddeling af vestkysten, nemlig i fredningen af Ederfuglen (NA 1972, p. 200) og den indtil 1960 gældende fredning af Rypen (regulativ af 25.3. 1924) er Søndre Strømfjord blevet anvendt som skillelinje, hvilket dog

hverken biologisk, klimatisk eller økonomisk er af relevans. Det må forekomme mere nærliggende at anvende åbentvandsområdet som målestok, da dettes udstrækning er afgørende for, hvor der kan drives vinterjagt på søfugle. Nordgrænsen for åbentvandsområdet er noget vanskeligt at angive, da den veksler noget fra år til år. I dette udkast er Egedesminde Distrikt medregnet til åbentvandsområdet, resten af Disko Bugt områderne derimod ikke, men det er et spørgsmål, om grænsen bør sættes noget sydligere, f. eks. ved Kangatsiaq kommunes nordgrænse eller måske ved Nordre Strømfjord. Åbentvandsområdet er

i det følgende kaldt Sydvestgrønland (S. V. Grønland), området nord derfor Nordvestgrønland (N. V. Grønland), og de to områder er defineret således:

S. V. Grønland er vestkysten mellem Egedesminde Distrikts nordgrænse og Kap Farvel, N. V. Grønland området fra Melville Bugten (grænsen mod Thule Distrikt) og mod syd til Godhavns og Christianshåbs Distrikters sydgrænse.

(13). Det bør være absolut forbudt at indføre og udsætte levende fugle af arter, der ikke tilhører Grønlands naturlige fauna, uden tilladelse fra Landsrådet. Dette pkt. findes såvel i den danske jagtlov (§ 43, uden tilladelse fra landbrugsministeriet) og i den canadiske jagtlov (§ 33, uden tilladelse af direktøren for jagtnævnet („Wildlife Service“)).

De enkelte arter.

Der er i Grønland fra Landsrådet eller kommunale myndigheder givet fredningsbestemmelser for i alt 16 specielle fuglearter, der skal nævnes med angivelse af den sidste, nugældende vedtægt:

Strømand	(NA 1964, p. 50)
Blisgås	(NA 1967, p. 257)
Snegås	(K 26.4. 1957, afsnit 16/13, nr. 15) ¹
Ederfugl	(NA 1972, p. 200)
Kongeederfugl	(NA 1972, p. 200)

¹ Ændret ved kommunal vedtægt i Thule af 5.12. 1973, stadfæstet 21.1. 1974 (ikke trykt).

Svane	(K 13.4. 1957, afsnit 16/13, nr. 14)
Skarv	(NA 1971, p. 7)
Havørn	(NA 1971, p. 7)
Vandrefalk	(NA 1973, p. 157)
Jagtfalk	(NA 1973, p. 157)
Sneugle	(NA 1971, p. 7)
Rype	(NA 1959, p. 142)
Lunde	(NA 1971, p. 7)
Søkonger	(NB 1972, p. 32)
Tejst	(NB 1963, p. 7 og NB 1966, p. 12)
Lomvie	(NB 1967, p. 3)

Disse fredninger vil alle indgå i den påtænkte jagtlov, når undtages de tilfælde hvor kommunerne ønsker specielle fredningslove i deres områder, som tilfældet har været med de tre sidstnævnte alkefugle. Af de nævnte arter er Vandrefalk, Jagtfalk, Havørn, Svane, Lunde og Strømand totalfredede.

Følgende fuglearter er jagtbare (d. v. s. kan skydes) i det her omhandlede område af Grønland:

Rødstrubet Lom
Islom
Mallebuk
Storskråpe
Blisgås
Gråand
Havlit
Ederfugl
Kongeederfugl
Toppet Skallesluger
Skarv
Fjeldrype
Præstekrave
Stenvender
Sandløber

Islandsk Ryle
 Sortgrå Ryle
 Odinshane
 Mellemkjove
 Almindelig Kjove
 Lille Kjove
 Svartbag
 Gråmåge
 Hvidvinget Måge
 Ride
 Alk
 Kortnæbbet Lomvie
 Atlantisk Lomvie
 Tejst
 Søkonge
 Ravn

Alle andre fugle er totalfredede. Af de nævnte arter yngler Storskråpen og Mellemkjoven ikke i Grønland og Sandløberen og Islandsk Ryle ikke i denne del af Grønland, og disse arter kunne derfor godt skydes under sommerfredningen (15.6.–15.8.). Det vil dog rimeligvis volde unødigt besvær (også administrativt og politimæssigt) at holde netop disse fire arter udenfor fredningen. Af arter, hvis medtagelse i listen kan diskuteres, må nævnes Odinshanen, som måske bør fredes, ligeså Lille Kjove, som er sjælden i Vestgrønland, men som ligner Almindelig Kjove så meget, at det rent praktisk vil være vanskeligt at frede den. Det samme gælder den i Grønland meget sjældne Atlantisk Lomvie, der dog ligner den almindelige (Kortnæbbet Lomvie) uhyre meget.

Af arter, som ikke er medtaget, skal blot nævnes Ternen, der skydes meget lidt, og som kun er af økonomisk betyd-

Rybe i vinterdragt.

Fot.: Benny Génsbøl.

ning gennem sine æg. I andre landes lovgivning er alle ternearter fredet. Knortegåsen, der tidligere i nogen grad blev skudt i Godhavn Distrikt på sit træk forår og efterår, er ikke medtaget, da den i de sidste 45 år er blevet meget sjælden. Den bør også fredes i Grønland, på samme måde som det er tilfældet i Amerika, Danmark, Sverige, England o. s. v.

Om de pågældende jagtbare arter gælder endvidere:

Unge, ikke-ynglende Ederfugle, Kongeederfugle og Havliter, der befinder sig i flokke på 5 eller flere fugle, må skydes i fredningstiden i N. V. Grønland, idet dog massedrivning af roænder („iset“) af de pågældende arter er forbudt.

Unge, ikke-ynglende Alm. Kjove, Hvidvinget Måge, Gråmåge, Svartbag og Ride, der befinder sig i flokke på 5 eller flere fugle, må skydes i fredningstiden i såvel S. V. Grønland som i N. V. Grønland.

Se endvidere nedenfor (under Lomvie) om skydning af Lomvier i fredningstiden.

Æg af Havterne, Alm. Kjove, Svartbag, Hvidvinget Måge, Gråmåge og Ride må indsamles indtil 1. juli (d. v. s. 30. juni inkl.) i S. V. Grønland, indtil 10. juli (inkl.) i N. V. Grønland. Æg af Lomvie må indsamles i N. V. Grønland indtil 10. juli (inkl.).

Det er forbudt at tage æg af andre end de nævnte arter. Det er ligeledes forbudt hos alle fuglearter undtagen Blisgåsen at fjerne ikke-flyvefærdige unger fra rederne eller disses omgivelser.

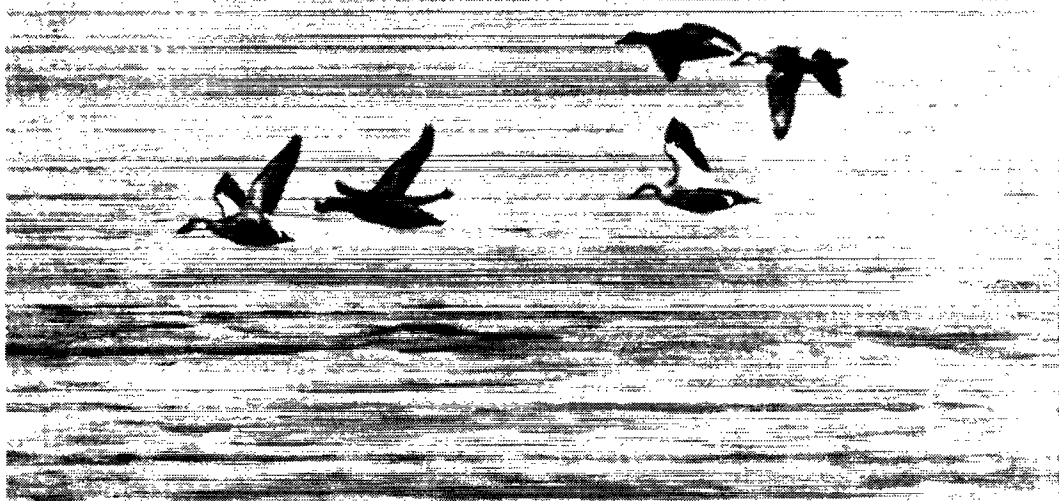
Følgende kommentarer skal fremsættes om enkelte af de jagtbare fuglearter:

Lomvie. For i nogen grad at ophæve den fordel, som S. V. Grønland har sammenlignet med N. V. Grønland i jagten på Lomvien, der vel må betegnes som den økonomisk vigtigste fugleart i Grønland, bør det overvejes, om ikke der i N. V. Grønland delvis kan gives dispensation for denne art fra fredningen af fuglefjeldene (pkt. 4) og sommerfredningen (pkt. 3).

I Umanak kommunes vedtægter (NB 1969, p. 4) er det tilladt at skyde Lomvier ved fuglefjeldene undtagen 15.6.–15.8. og kun med salonrifler (kaliber 22), utvivlsomt for ikke at skræmme fuglene ved larmen fra skuddene af de

almindelige haglgeværer. Det foreslås at udvide denne tilladelse til at gælde hele N. V. Grønland (men ikke S. V. Grønland), omend med en vis betænkelighed på grund af de skader, der påføres lomviebestanden herigennem. Den nævnte kommunale vedtægt i Umanak er ældre og stammer i hvert fald fra 1960 (NB 1960, p. 34), ligesom det før den tid var almindelig skik at nedlægge Lomvier fra isen foran fuglefjeldene. Denne trafik, såvel som i tidligere tid skydning hele sommeren, reducerede ganske væsentligt lomviebestanden, på Sagdleq således til blot 10 % af det antal, som fandtes omkring 1925. Resultatet har været, at Umanak kommune måtte skride til totalfredning af Sagdleq i en periode af 3 år (NB 1968, p. 50), og lignende ødelæggende konsekvenser kan man se ved andre lomviefjelde, således ved Agpat (ved Ritenbenk) og ved Qaersorsuaq (ved Upernavik).

En anden mulighed, som kunne overvejes, er dispensation fra sommerfredningen (15.6.–15.8.) for Lomviens vedkommende, dog kun i områder, som ikke er omfattet af fredningen ved fuglefjeldene (pkt. 4). Det beklagelige er imidlertid, at det ikke er muligt at se forskel på ynglefuglene og de yngre ikke-ynglende Lomvier, som forøvrigt kun for 75 % vedkommende når op til ynglepladserne om foråret, som vist ved ringmærkningen. Skydning i denne tid vil således resultere i, at de ynglende fugle, som har æg eller unger, vil blive nedlagt, hvad der er uhensigtsmæssigt og uetisk og strider mod det i pkt. 3 fremførte. På den anden side kan det ikke nægtes, at 67 % af det årlige jagtudbytte af i

Ederfugle.

Fot.: Benny Gønsbøl.

Grønland klækkede Lomvier i hele Vestgrønland nedlægges i yngletiden (maj–august), som vist ved ringmærkningen, så det må diskuteres om en vis, muligvis tidsbegrænset skydning i sommertiden, f. eks. i halvdelen af tiden, indtil 15. juli, bør tillades. Hvis en sådan skydning skal tillades, til trods for dens skadelighed for bestanden, må det være en betingelse, at de nedlagte fugle kun anvendes til lokal konsumtion, d. v. s. at al eksport af fugle fra de pågældende kommuner i N. V. Grønland forbydes, såvel til S. V. Grønland som til Danmark. Dette fremføres udtrykkeligt,

fordi der i Upernavik for nogle år siden oprettedes et fryseri, hvis hovedopgave var at sælge frosne Lomvier til byerne længere syd på. Desuden kan nævnes, at der eksporteredes flere tons kød af Lomvier til Danmark i årene 1970–71, dog stammende fra de i laksedrivgarrene omkomne fugle.

Nærmere dokumentation om Lomviens beskydningsforhold på basis af ringmærkningen findes i F. Salomonsen: *Fuglene på Grønland*, 1967, p. 268–278.

Mallemuk. I Umanak Distrikt og i ringe grad i Disko området foregår en

vis fangst af Mallemukker om sommeren. Det drejer sig dog ifølge ringmærkningen kun om 4 % af bestanden, hvilket rent talmæssigt er uden betydning. Det gælder for denne fugl ligesom for Lomvien og de andre alkefugle, at man ikke kan kende de yngre aldersstadier fra de ældre ynglefugle, således at skydning om sommeren meget vel kan ramme ynglefuglene. I betragtning af det ringe økonomiske udbytte, denne skydning har om sommeren, vil det være bedst at bevare sommerfredningen for denne art, især da fangsten af ungerne (efter 15.8.), der ifølge ringmærkningen opgår til over 50 % af det samlede antal fangne og nedlagte Mallemukker, kan foregå uhindret som tidligere.

Fangst og skydning i sommertiden og ægsamling skal under alle omstændigheder forbydes i S. V. Grønland, hvor Mallemukken er en meget sjælden ynglefugl. En fredning af den her vil være denne fugls eneste chance for at brede sig og, når den er blevet almindelig, da at kunne økonomisk udnyttes af befolkningen.

Skarv. Denne fugl er den eneste i Grønland ynglende art, hos hvem en fredningstid udover sommeren er nødvendig, dels fordi arten er fåtallig i landet, dels fordi den er let at nedlægge om vinteren. Ringmærkningen har vist, at ikke mindre end 30 % blev nedlagt, hvilket sammen med den naturlige dødelighed forårsagede en gradvis nedgang i bestanden. Iflg. Landsrådets vedtægt (NA 1960, p. 84) blev Skarven fredet fra 1. marts til 30. september, senere ændret til 1. april til 30. september (NA

1971, p. 7), og denne fredning bør bevares.

Ederfugl. Denne økonomisk vigtige søfugls fredning har gentagne gange været behandlet af myndighederne, tidligere 7 gange ved udstedelse af regulativer fra ministeriet for Grønland, senere ved i alt 11 vedtægter fra Landsrådet, af hvilke den nugældende er NA 1972, p. 200. Der er i denne betænkning taget hensyn til de fleste fredninger, nævnt i Landsrådets vedtægt, dels ved sommerfredningen af ynglefuglene (pkt. 3), dels ved forbud mod beskydning ved ynglepladsen (pkt. 4), forbud mod massedrivning (pkt. 9), mod overdreven beskydning (pkt. 6), mod garnfangst (pkt. 8) og mod ægsamling (pkt. 5) og med tilladelse i N. V. Grønland til at skyde unge, ikke-ynglende fugle i flok om sommeren (pkt. 9). Desuden skal følgende kommentarer fremsættes for at give så stor overensstemmelse med Landsrådets vedtægt som muligt:

(a). Det bør overvejes, om man skal følge Landsrådets vedtægt og gøre fredningen strengere, således at jagten på ynglefugle skal ophøre allerede 15. maj og først igen begynde 1. oktober (N. V. Grønland 16. september), mens al jagt i S. V. Grønland (også på trækkende ungfugle) skal være forbudt 2.6.–30.9. Når dette ikke har været foreslået her, har det været for ikke at få for mange forskellige datoer at regne med. I S. V. Grønland ville ifølge det foreliggende udkast al jagt på Ederfugle være forbudt 15.6.–15.8., altså i et noget kortere tidsrum end i landsrådsvedtægten.

Hvis fredningen skal udstrækkes til det i Landsrådets vedtægt nævnte tidsrum, bør man i sommertiden også have lov at skyde de udfarvede hanner, når de går i flok. Endelig kunne overvejes, om en vis kortvarig fredning om vinteren var formålstjenlig, f. eks. februar–marts, som foreslået under landsrådsforhandlingerne 1958 af Ole Brandt. Derved ville den fordel, som S. V. Grønland har hvad angår ederfuglejagten, i nogen grad kunne elimineres. En nærmere diskussion om ederfuglefredningen er givet i F. Salomonsen: Nye forslag om fuglefredning i Vestgrønland. Tidsskriftet Grønland 1959, p. 241–255.

(b). I § 2 omtales, at Ederfuglene ikke må forstyrres på ynglepladsen, dog med særbestemmelse for Upernavik Distrikt. Det er en noget besværlig procedure, at rugeøerne skal afmærkes på kort, der skal tilstilles landshøvdingen, og så vidt det vides har kun et fåtal kommuner indsendt sådanne kort. Det ville være mere realistisk ganske enkelt at forbyde al adgang til rugeøerne i tiden 16. maj til 20. juli, subsidiært at udnævne enkelte af de største og værdifuldeste rugeøer til reservater, således som allerede gjort af Landsrådet med ederfugleøerne i Tasiussarsuaq i det indre af Arfersiorfik Fjord (NA 1971, p. 7).

(c). I § 4, stk. 2, forbydes det at samle dun før den 20. juli. Ved et land-

gangsforbud på rugeøerne 16.5.–20.7. bortfalder også dunsamling i dette tidsrum, hvorefter dunsamling (og i det hele taget landgang) skulle være tilladt, idet dog også vedtægtens stk. 3 skulle gælde. Derimod vil stk. 4 (om varpøer) sikkert kunne ophæves, da så vidt bekendt ingen varp findes i Grønland.

Sluttelig skal det ved forelæggelsen af denne betænkning siges, at den gældende jagtlov i Canada („Migratory Birds Convention Act“, Ottawa 1973) er langt strengere end den påtænkte grønlandske og ikke umiddelbart kan sammenlignes med den. I Canadas arktiske egne kan der kun skydes gæs og ænder (og enkelte vadefugle) i tiden fra 1. september til 31. oktober. Bortset herfra er alt fugleliv fredet. Dog findes i lovens § 5 følgende dispensation: „Bortset fra i fuglereservaterne kan en indianer eller eskimo til enhver tid og uden jagtkort tage alkefugle af enhver art (Alk, Lomvie, Tejst og Lunde) samt Sortænder og Fløjlsænder¹ og deres æg til føde eller klædedragt.“ Det er indlysende, at en sådan distinktion mellem „almindelige jægere“ og „indfødte“ er irrelevant og uden mening i Grønland. Overtrædelse af jagtlovsbestemmelserne straffes i Canada med „en bøde på ikke over 300 \$ (= 2100 kr.) og ikke under 10 \$ (= 70 kr.), eller med fængsel på ikke over 6 måneder, eller med både bøde og fængsel.“

¹ Disse ænder findes ikke i Grønland.